

Бай Лукан без да чака повече, стиде в машинното отделение. Само след няколко минути крайно скромният поет и революционер Никола Йонков Вапцаров, придружаван от бай Лукан, дойде в спалното помещение на работниците, което аз използвах за лаборатория.

Никога не ще забравя тези минути от живота си при срещата ми с поета Вапцаров, те ще останат завинаги минути на истински щастие. Пред мен стоеше незабравимият поет Вапцаров, леко попригърбен, с ниско сведени очи, с високо и право чело и с вчесани и пригладени коси назад. Той подаде съвсем непринудено ръката си и произнесе едва чуто - "Вапцаров". Обвзет от възхищение и смущение, че имам щастието да разговарям с един изключителен човек, аз дори не се сетих да му подам стол да седне. На първо време поведох ме разговор за моята научна работа и трудностите, които срещам по пътя на изследването, а след това, когато и работниците се намесиха в разговора, минахме и на други теми. Вапцаров прояви див интерес към моята научна работа, тъй като се отнасяше за нещо съвсем ново в науката, макар че не беше по неговата специалност. На него му направи силно впечатление продължителния и денонощен труд с месеци, свързан с научната ми работа. След това минаха съвсем неусетно на други теми - за тежкия нерадостен живот на нашите работници от екарисажа и за малката заплата, която те получаваха срещу непосилния и изнурителен физически труд. Поетът говореше тихо, спокойно, без патос, но и извънредно плавно и гъвкаво и гладко и увеличава неусетно със силата на своето убеждение. Само след няколко минути разговор, аз вече не се съмнявах нито за миг, че пред мене стои един не само крайно внимателен и културен младеж, а нещо повече, аз разговарях с един крайно талантлив писател и поет. Той завладяваше неусетно със силата и красотата на своите мисли. Аз повече мълчах, исках да слушам и се възхищавах